

1

Sophie



Er bestonden ongetwijfeld betere manieren om aan een nieuw leven te beginnen dan om acht uur op een zondagochtend bijna te verdrinken in meer Hoe-het-ook-mocht-heten. Sophie Bennett wist dit, net zoals ze wist dat haar tweede poging om onvoorspelbaar te zijn precies zo was geëindigd als haar ex zou hebben verwacht: met haar spartelend in het water, wanhopig wensend dat ze op z'n minst de diepte had gecheckt voordat ze vooroverboog om haar designertas te redden. Een tas die momenteel langzaam wegdreef, als een heel dure zeilboot. In haar verdediging: wie verwacht er nou dat een steigerplank het begeeft zodra je erop stapt?

Aan de andere kant, de afgelopen maand was een aaneenschakeling aan onverwachte momenten geweest, dus eigenlijk had ze het moeten zien aankomen. Zoals drie weken geleden, toen haar ex Marcus haar dumpte omdat ze 'misdadig saai' zou zijn (het hebben van een wekelijkse maaltijdplanning was blijkbaar een doodzonde). Twee dagen later besloot het Londense marketingbureau waar ze werkte dat iedereen die niet 'viral ready' was, kon vertrekken. In één klap werk- en vriendloos deed Sophie wat elke rationele volwassene zou doen: ze trok een fles wijn open en ging op zoek naar plekken om naartoe te vluchten.

Ze was gedachteloos door Instagram aan het scrollen toen het algoritme haar beloonde met een foto op haar feed: een verweerde woonboot in Amerika, omringd door sierkersen, ingericht als

knusse leesplek, met het bijchrift: #Bookstagramdromen wat ik er niet voor zou geven om zo'n boekwinkel aan het water te hebben!

Amerika! Het land waar ze geboren was.

Haar geboorteplaats hield haar zelden bezig; het was hooguit een grappig weetje dat naar voren kwam bij pubquizen of paspoortaanvragen. Haar ouders waren op vakantie in de Verenigde Staten toen haar moeder vroegtijdig beviel. Eén dramatische rit naar een ziekenhuis in een provinciestadje later en voilà: Sophie Bennett werd geboren op Amerikaanse bodem, gehuld in een piepklein rompertje met sterren en strepen, met dank aan een overenthousiaste verpleegkundige.

Ze vlogen terug naar Engeland zodra het kon. Haar moeder zwoer dat ze nooit meer zwanger zou reizen en dat was dat. Sophie was door en door Brits opgegroeid; haar geboorte in Amerika was niet meer dan een familieanekdote. Maar officieel betekende het dat ze een dubbele nationaliteit had.

Geïntrigeerd en lichtjes aangemoedigd door de wijn tikte Sophie op de locatietag: Solace Springs, Washington, vs. Ze had het woord 'Washington' altijd geassocieerd met presidenten en politiek, maar de staat Washington bleek iets totaal anders te zijn dan de keurige hoofdstad. De omgeving van Solace Springs bestond vooral uit mistige bossen, spiegelende meren en in de lente bloeiende sierkersen. Het dorp zelf lag op twee uur rijden afstand van Seattle – net ver genoeg bij de bewoonde wereld vandaan om 's nachts sterren te kunnen zien, maar dichtbij genoeg voor afhaalmaaltijden en fatsoenlijke koffie.

'Solace Springs.' Ze proefde de naam op haar tong. Het klonk als een plek waar mensen de namen van hun burens kenden, niet alleen in welk appartement ze woonden of het tijdstip waarop hun wekker door de flinterdunne muren heen klonk. Sophie hunkerde naar het leven in een dorp, waar het zou opvallen als ze ergens niet kwam opdagen. Een plek waar echte vriendschappen konden ontstaan in plaats van vluchtige ontmoetingen met oude studievrienden en sporadische drankjes na het werk.

Eén hashtag-zoekopdracht later zat Sophie tot over haar oren in

Solace Springs-content: een meer dat met de seizoenen van kleur veranderde, kersenbloesemfestivals, knus ogende cafés en – het allerbelangrijkst – een gemeenschap die waarde leek te hechten aan fysieke boeken en menselijk contact.

Aangemoedigd door de wijn typte ze ‘onroerend goed in Solace Springs te koop’ in op Google, er volledig van overtuigd dat het geen enkel resultaat zou opleveren.

En daar stond het: woonboot te koop. Niet de woonboot uit de Instagram-post, maar een soortgelijk exemplaar, met verweerd hout, een ligging aan het meer en een rustieke charme die schreeuwde: *maak van mij iets magisch*.

Maar zelfs met haar ontslagvergoeding en wat er nog restte van de erfenis van haar moeder kon ze niet eens de helft van de vraagprijs betalen. Dat was het moment waarop de wijn echt insloeg, en voor ze het wist had ze een crowdfundingpagina aangemaakt. Met haar laptop balancerend op haar schoot begon ze te typen:

Help een saaie meid een boekwinkel te kopen

Omdat georganiseerd zijn tegenwoordig blijkbaar een slechte eigenschap is, kan ik het net zo goed omarmen. Help 's werelds meest voorspelbare persoon bij het openen van 's werelds saaiste boekwinkel. Ik beloof alles te alfabetiseren en een kleurgecodeerd systeem te maken dat bibliothecarissen zal doen huilen van vreugde. Wie helpt er mee?

Ze had zelfs een spontane video geüpload waar ze, gekleed in haar degelijke geruite pyjama en lichtelijk onvast van tong, haar briljante plan toelichtte om perfect geordend literair geluk naar een klein Amerikaans dorpje aan een meer te brengen.

De volgende ochtend werd ze wakker met een kater, een lege fles merlot en een inbox vol meldingen. Tegen lunchtijd had het boekminnende deel van het internet haar verhaal ontdekt en drie dagen later besefte ze dat ze genoeg geld had opgehaald om de woonboot te kopen. Het bleek dat er duizenden andere ‘saaie’ mensen bestonden die de waarde van een goede spreadsheet

inzagen en niet bang waren om dat toe te geven.

En nu was ze hier. Ze had het Verenigd Koninkrijk en alles wat vertrouwd was achter zich gelaten voor een leven dat in haar fantasie een stuk aantrekkelijker was geweest dan in de werkelijkheid. Het bouwval voor haar leek eerder een tetanusgevaar dan de charmante boekwinkel aan het water die ze zich had voorgesteld. De andere woonboten die als een rij victoriaanse poppenhuizen op palen langs de oever stonden, voldeden daarentegen wel aan het plaatje. Met hun sierlijke houtsnijwerk en verweerde charme waren ze stuk voor stuk uniek. Sierkersen omringden hen, hun tere roze bloesem in volle bloei.

In de verte begonnen de inwoners van Solace Springs aan hun dag terwijl Sophie rondspartelde in hun meer. Ze had zich haar ontmoeting met de dorpsbewoners heel anders voorgesteld. In haar hoofd stond ze voor haar nieuwe woonboot en stelde ze zich voor als de toekomstige boekwinkeleigenaar, maar in werkelijkheid dreef ze als een verzopen rat in het meer en keek ze hulpeloos toe hoe haar tas uit het zicht dreef.

‘Normaal gesproken breng ik zwemlessen in rekening,’ bromde een diepe stem boven haar. Het klonk als het toonbeeld van kleinstedelijk Amerika: langgerekte klinkers en een toon die geen tegenspraak duldde.

Sophie grimaste. *Geweldig, daar gaat mijn elegante eerste indruk.*

‘Eigenlijk,’ wierp ze tegen, ‘behoort dit deel van het meer aan mij toe. Dus technisch gezien ben ik mijn eigendom aan het uitproberen. Ik geef de voorkeur aan een praktische aanpak.’

Er klonk een grom die er indrukwekkend genoeg in slaagde een volledige alinea aan kritiek uit te drukken, gevolgd door het geluid van laarzen op verweerd hout, waarna de eigenaar van de stem in zicht kwam.

Sophie draaide zich om en kneep haar ogen samen tegen de felle ochtendzon. Het was dat het ijsskoude water haar de adem al had benomen, anders had de man die op haar neerkeek dat wel gedaan. Donker haar werd door de wind uit een gezicht geblazen dat niet zou misstaan in een tijdschrift vol sexy mannen. Diep-

blauwe ogen keken haar met een afkeurende frons aan. De man droeg een dikke marineblauwe trui met opgerolde kraag – het soort dat echte zeelui droegen, niet de modieuze varianten die Sophie weleens in Londense wijnbars had gezien. De wol was verweerd door de zon en opspattend water en spande perfect over schouders die waarschijnlijk in minstens drie landen illegaal waren. *Hij ziet eruit alsof hij me met één hand uit dit meer zou kunnen tillen*, dacht Sophie. Meteen daarna had ze spijt van die gedachte, want ze was hier absoluut niet voor romantiek.

Meneer Lang-Donker-en-Nautisch hurkte neer en stak zijn hand naar haar uit. ‘Je kunt er maar beter snel uit komen, anders raak je nog onderkoeld.’

Sophie keek naar haar tas, die in een snel tempo in de richting van dieper water dreef, alsof hij er net als zijn eigenaar klaar voor was om aan een nieuw avontuur te beginnen. ‘Dat gaat niet, niet zonder mijn tas.’

De man trok zijn donkere wenkbrauwen op. ‘Ik heb al heel wat gekke dingen gezien, maar Solace Lake in het voorjaar trotseren voor een tas? Dat is nieuw. Kom op, met het meer valt deze tijd van het jaar niet te sollen.’

‘Het gaat niet alleen om de tas,’ zei Sophie klappertandend. Ze probeerde waardig te klinken, maar had waarschijnlijk meer weg van een schipbreukeling. ‘De laatste brief van mijn moeder zit erin. En voordat je gaat zeggen hoe dom het is om belangrijke spullen in een handtas te bewaren – want ik zie dat je dat denkt – deze onverwachte duik in het meer was nu niet bepaald de bedoeling.’

Er veranderde iets in zijn gezichtsuitdrukking; zijn frons verzachtte net genoeg om te suggereren dat er achter al die norsheid een echt mens schuilging. Toen stak de wind op, waardoor kersenbloesemblaadjes om hen heen dwarrelden en haar tas nog verder het glinsterende wateroppervlak op dreef.

‘Nee!’ riep Sophie terwijl ze erachteraan dook. Maar voordat ze hem kon bereiken, werd ze door sterke handen onder haar oksels gepakt en uit het water gehesen alsof ze niets meer was dan een doorweekte boodschappentas. Terwijl ze hoestend en

proestend op de planken lag, trok haar redder rustig zijn trui uit, waardoor zijn donkere haar zeer aantrekkelijk in de war kwam te zitten. Hij jogde naar de rand van een kleine steiger voor de woning naast de hare en gebruikte zijn trui om haar tas uit het meer te vissen. Daarna liep hij op zijn gemak terug en legde hij hem op een tafel om te drogen in de ochtendzon. Zijn lichaam bewoog soepel mee met het schommelen van de steiger. Zijn heel gespierde lichaam. Ze vroeg zich af of alle mannen in Solace Springs eruitzagen alsof ze zo uit een exclusieve outdoorcatalogus waren gestapt of dat ze gewoon mazzel had gehad met haar redder. Al was ‘mazzel’ misschien niet het juiste woord, want ze kon bijna voelen hoe hij haar in gedachten onder ‘problemen waar ik vanochtend niet op zat te wachten’ classificeerde.

Verdorie! Geen romantiek. Nee, nee, nee! dacht ze.

Sophie hees zich op trillende benen omhoog van het dek en wankelde naar een stoel die vlakbij stond. De zongebruinde jukbeenderen van haar redder kregen een lichte blos en hij keek snel naar een punt ergens boven haar linkerschouder. Ze keek naar beneden en zag dat haar pastelblauwe trui volledig doorscheen. *Natuurlijk.*

Hij opende een dichtbijstaande kist, haalde er een versleten geruite deken uit en gooide die haastig naar haar toe, een gebaar dat duidelijk maakte dat hij zich net zo ongemakkelijk voelde als zij. Ze sloeg de zachte wollen deken om haar schouders en rook de subtiele geur van houtrook en whisky.

‘Wil je checken of de brief nog heel is?’ De stem van haar redder klonk nog steeds nors, maar de manier waarop hij het vroeg klonk onverwacht meelevend, alsof hij precies wist hoe kostbaar laatste woorden konden zijn.

Sophie reikte in haar natte tas. De brief zat nog steeds veilig opgeborgen in het binnenvak, maar toen ze hem eruit haalde, zag ze dat het papier doorweekt was en dat het vertrouwde handschrift van haar moeder was uitgelopen. De waarheid was dat ze hem niet open durfde te maken. Het was ruim een jaar geleden dat haar moeder aan kanker was overleden... een jaar waarin Sophie had

geleerd hoe rouw zich ontvouwt. Niet volgens de vijf fases waar mensen het altijd over hadden, maar twee: rauwe, verlamdende shock, gevolgd door allesoverheersend verdriet. Na de dood van haar moeder had haar vader haar de brief gegeven. Daarna bleef hij onaangeroerd in Sophies lade liggen, alsof het openen ervan een doos van Pandora zou loslaten; een allesverpletterende golf verdriet die haar genadeloos onderuit zou halen. Ze hield zich voor dat ze hem zou lezen als het juiste moment daar was. Maar dat moment kwam niet.

‘Ik kan hem beter binnen op de verwarming laten drogen,’ zei Sophie terwijl ze naar haar nieuwe woonboot gebaarde en ondertussen in haar natte tas naar de sleutels zocht die het makelaarskantoor haar had toegestuurd.

De man wierp haar een cynische blik toe. ‘Ben je al binnen geweest?’

‘Nope, ik werd opgehouden door mijn onverwachte zwemles.’

‘Ik vrees dat de verwarming al sinds het Reagan-tijdperk niet meer werkt. Sterker nog: niets daarbinnen doet het.’

Sophies ogen werden groot. Dat meende hij toch niet? Ze had gehoopt dat de buitenkant slechts schijn was en dat het er binnen net zo charmant uit zou zien als op de zorgvuldig gekozen advertentiefoto’s. Niemand had iets gezegd over de mankementen. Al had ze er eerlijk gezegd ook niet naar gevraagd. Ze was te druk geweest met zwijmelen over het idee van wakker worden met uitzicht op een meer en het hebben van een boekwinkel om stil te staan bij saaie details als een werkende douche of een toilet dat geen bovenaardse interventie vereiste. Achteraf gezien waren een paar praktische vragen misschien verstandig geweest.

Tot nu toe was ze geen fan van haar nieuwe impulsieve kant.

Maar met een negatieve houding kwam je nergens. ‘Ik kan dit,’ mompelde ze tegen zichzelf.

‘Wat ben je eigenlijk met die boot van plan?’ Haar redder sloeg zijn gespierde armen over elkaar en keek haar sceptisch aan.

‘Ik ga er een boekwinkel van maken,’ zei Sophie vrolijk.

Hij barstte in lachen uit, maar leek toen te beseffen dat ze

serieus was. 'Een boekwinkel. Híér?'

'Ja, hier. Is daar een probleem mee?'

Meerkanjer zuchtte geïrriteerd. 'Dame, dit is geen plek die een buitenstaander als jij leefbaar kan maken met een paar boekenkasten en twinkelande lichtjes, laat staan winstgevend. En te oordelen naar je accent en hoe je net in het meer bent gesprongen, weet je niets van onze manieren, of de Amerikaanse manieren in het algemeen.'

Sophie snoof. 'Nou, gelukkig voor mij ben ik niet gewoon een Londenaar met twinkelande lichtjes.' Ze hief haar kin op en keek hem uitdagend aan. 'Ik ben in Amerika geboren, dus ik heb een dubbele nationaliteit. Bovendien heb ik sinds ik deze boot gekocht heb elk vrij moment besteed aan onderzoek naar verbouwingen.'

'Onderzoek,' zei hij spottend. 'Laat me raden, dat onderzoek bestond uit het lezen van blogs en socialemediaposts?'

Het lef dat deze man heeft!

'Eigenlijk heb ik elk boek gelezen over verbouwingen van huizen aan het water dat ik kon vinden,' beet Sophie terug. 'Niet iedereen heeft het geluk geboren te worden waar hij hoort.'

'En wat maakt jou er zo zeker van dat dit is waar jij hoort?'

'Omdat het niet anders kan,' zei ze een stuk zachter. 'Mijn moeder is vorig jaar overleden en haar erfenis heeft dit mogelijk gemaakt. Ik... dat kan niet voor niets zijn geweest.'

De blik van haar redder verzachtte.

'Het spijt me,' zei hij een stuk minder nors. 'Van je moeder.'

De man slaakte een diepe zucht en pakte de brief voorzichtig op, alsof het een fragiel kuikentje was. Sophie keek toe hoe hij met haar moeders brief in zijn enorme handen over de steiger liep, in de verwachting dat hij voorbij de woonboot naast de hare zou lopen. Maar in plaats daarvan stapte hij naar binnen alsof de plek van hem was.

Wat blijktbaar ook zo was.

Geweldig. Haar norske redder was haar nieuwe buurman. Het universum vond duidelijk dat bijna verdrinken niet genoeg was. Nu zou ze zijn prachtige blauwe ogen elke ochtend zien tijdens

haar koffiemoment. Niet de afleiding die ze kon gebruiken terwijl ze een woonboot moest renoveren en een nieuw leven moest opbouwen.

Ze keek weer naar de woonboot. Háár woonboot. Of nou ja, die van haar en vierduizend andere investeerders. Van dichtbij had de twee verdiepingen tellende woning op palen wel iets charmants, met zijn verbleekte roze verf en kersenbloesems op het dak. Hij stond aan het einde van een rij woonboten, dus Sophie had niet alleen aan de voorkant uitzicht op het meer, maar ook aan de zijkant. Het had ook iets beangstigends, met enkele dichtgetimmerde ramen en rot hout dat zijn beste tijd duidelijk in de vorige eeuw al had gekend.

Daar kan ik wel iets mee, dacht Sophie terwijl ze al een lijstje in haar hoofd maakte van alles wat er moest gebeuren. Haar pas ontdekte impulsiviteit had haar in deze situatie gebracht, maar het had haar ook uit Londen gehaald en... nou ja, in een meer gedumpte, technisch gezien.

Ze nam even de tijd om te kijken hoe het ochtendlicht alles in zachte rosé- en goudtinten hulde. Om te luisteren naar het zachte klotsen van water tegen hout en het verre getjilp van vogels die de dag inluiden. Om de geur van kersenbloesems en met dauw bedekt gras te ruiken – de onbeschrijflijke sensatie die de lente zo vol belofte maakte.

Ze keek naar haar telefoon, die nog steeds volstroomde met steun van haar onverwachte leger van boekenliefhebbende beschermengelen. Vierduizend mensen rekenden erop dat ze dit wrak zou omtoveren tot een knusse boekwinkel.

En Solace Springs' plaatselijke donderwolke dacht duidelijk dat het haar niet ging lukken.

Ze rechtte haar rug. Tja, dan restte haar niets anders dan zijn ongelijk te bewijzen.

2

Luke



Luke Rhodes smeedt de deur van zijn woonboot harder dicht dan noodzakelijk was. Maar nog voor je eerste kop koffie stadsmeisjes uit je meer vissen deed nu eenmaal iets met een man.

‘Natuurlijk is ze ook nog eens knap,’ zei hij terwijl hij de brief van haar moeder voorzichtig op de verwarming legde.

Hij liep zijn kantoor binnen, een ruimte die de georganiseerde chaos van zijn werk huisvestte: vaarkaarten uitgespreid over het oude bureau van zijn grootvader, modelschepen waar hij tijdens slapeloze nachten aan had gewerkt, foto’s van betere dagen die hij nog altijd niet kon opbergen. Mopperend rukte hij het kastje met zijn noodvoorzieningen open, een gewoonte die was ontstaan nadat hij toeristen het meer jarenlang had zien onderschatten. ‘Weer een toerist die denkt dat Solace Springs niet meer is dan een decor voor al dat Instagram-gedoe.’

Coral, zijn cavalier-kingcharlesspaniel, tilde haar kop op van haar favoriete plekje op de rugleuning van de bank en keek hem aan met een blik die duidelijk zei: *je houdt niemand voor de gek, vriend.*

‘Ga jij nou niet ook nog beginnen,’ zei Luke terwijl hij een handdoek pakte. ‘En hou op haar door het raam aan te staren alsof je iets in je schild voert. Ik ken die blik. Je bent net zo erg als Mabel met haar koppelingen.’

Coral staart sloeg tegen de kussens, volkomen zonder berouw.

Verrader.

Het mormel had echter een punt. Het was moeilijk om niet te staren. Zelfs doorweekt en rillend was zijn nieuwe buurvrouw precies het soort probleem dat hij niet kon gebruiken. Ze was zo klein dat ze amper tot zijn schouder kwam en haar doorweekte kleren wisten haar rondingen nauwelijks te verbergen. Haar donkere haar plakte in natte slierten tegen haar hoofd – het soort haar waar een man zijn vingers makkelijk doorheen kon halen. Niet dat hij daaraan dacht. Haar grote bruine ogen werden omlijst door dikke wimpers en haar volle lippen bewogen voortdurend, alsof ze een interne discussie met zichzelf voerde. Haar lichtblauwe trui plakte aan haar lichaam, net als haar eenvoudige spijkerbroek. Waren haar sokken echt bedrukt met kleine boekjes? Versleten Converse-sneakers lagen naast haar op de steiger, net zo'n vreemde combinatie met die dure designertas als alles aan haar. Zelfs doorweekt stond ze daar met opgeheven kin, alsof ze hier thuishoorde.

Iets aan haar maakte dat zijn kaak verstrakte. Ze had zelfs zo'n Engels accent dat bijna verdrinken charmant deed klinken. Het was hem niet ontgaan dat ze had geprobeerd te verbergen dat haar handen trilden toen hij haar brief had gered, of hoe ze ineenkromp toen ze haar moeder ter sprake bracht.

De blik op haar gezicht had gevoeld als een stomp in zijn maag, en dat was precies het probleem. Jarenlang had hij muren om zich heen gebouwd, dikker dan de romp van een onderzeeër, en nu stond hij toe dat één doorweekt meisje er scheuren in maakte.

'Ik heb hier geen tijd voor,' mompelde hij tegen zichzelf. Hij had twee rondvaarten op de planning staan, een kajak die gerepareerd moest worden en nog zeker een dozijn andere klussen die niets te maken hadden met badmeester spelen voor zijn nieuwe buurvrouw. Het voorjaar stond voor de deur en hij had zijn reputatie als betrouwbaarste organisator van rondvaarten over Solace Lake niet opgebouwd met het redden van knappe meisjes in natte truien. 'Ik had haar die verdraaide tas zelf uit het water moeten laten vissen,' gromde hij. Coral wierp hem een veelzeg-

gende blik toe. Ze wisten allebei dat hij het niet meende. Solace Springs kende zijn eigen regels als het ging om voor elkaar zorgen.

Hij pakte zijn oude fleecetoothdy en een thermosfles vol koffie – het echte spul, niet die overdreven vanille-karamelbrouwsels die Mabel en Grace serveerden in Blossoms & Brew, het café in het dorp (hoewel zelfs hij moest toegeven dat hun pumpkinspiceblend het waard was om met zijn strikte alleen-zwarte-koffie-beleid te breken).

Over Blossoms & Brew gesproken: hij durfde te wedden dat het halve dorp inmiddels al op de hoogte was van de komst van zijn Britse buurvrouw; Noah van de ijzerwinkel was voorbijgewandeld en had de hele reddingsactie gezien. Luke kon Mabels opgetogen stem al horen: ‘Onze Luke, de redder in nood! En dan ook nog voor zo’n knap meisje. Het moet het lot zijn dat ze precies naast hem is komen wonen.’

Het zou de aandacht in elk geval afleiden van de vreemde lichtjes die mensen steeds zagen op het eiland in het midden van het meer. Niet dat iemand Lukes rationele verklaringen over koplampen die reflecteerden tegen de heuvels of maanlicht dat weerkaatste op het wateroppervlak geloofde. Hoewel hij als hij moest kiezen tussen theorieën over een buitenaardse invasie of gespeculeer over zijn liefdesleven zonder twijfel voor de aliens koos.

Terwijl hij zijn spullen verzamelde, keek Luke weer naar het meisje op de steiger. Haar lange, donkere haar begon in golven te drogen en zelfs vanaf deze afstand zag hij hoe haar grote bruine ogen de woonboot in zich opnamen, alsof ze al wist wat ze ermee wilde doen. Hij herkende die blik; zo had hij er zelf ook naar gekeken toen Julie Chen na het overlijden van haar man vertelde dat ze hem wilde verkopen. Nog een paar jaar sparen, dan had hij hem zelf kunnen kopen. Luke had de woonboot zien aftakelen nadat Julie was vertrokken en had gedaan wat hij kon om te voorkomen dat hij volledig uit elkaar viel. En nu keek deze stadse meid, die ondanks haar beweringen waarschijnlijk geen flauw idee had hoe je een woning aan het water onderhield, naar wat

ooit een geliefde woonboot van de familie Rhodes was geweest alsof het een sprookje was dat op het punt stond werkelijkheid te worden.

Ze keek... hoopvol. Als iemand die nog niet had geleerd dat dromen soms onverbiddelijk kunnen zinken.

Terwijl die gedachte door zijn hoofd ging, zag hij Mabel haar gebruikelijke ochtendwandeling maken.

‘Jezus,’ mompelde hij terwijl hij zag hoe de café-eigenaresse bij elke woonboot stopte en ongetwijfeld genoeg roddels verzamelde om de bezoekers van het café een week lang mee te vermaken. Corals staart begon enthousiast te kwispelen. De verrader was dol op Mabel, waarschijnlijk omdat ze altijd iets lekkers bij zich had.

Luke zuchtte. Als hij niet snel in actie kwam, zou Mabel zijn nieuwe buurvrouw bij elk comité in het dorp hebben ingeschreven voordat ze droog was.

Aan sommige reddingsoperaties kwam blijkbaar nooit een einde.

3

Sophie



‘Nou, als dit niet het interessantste is dat ik tijdens mijn ochtendwandeling heb meegemaakt sinds Riley Nagles kano vorige zomer wegdreef met zijn kat er nog in!’

Sophie draaide zich om en zag een vrouw van in de zestig naar haar toe lopen, haar lila vestje net zo vrolijk als haar glimlach. Alles aan haar straalde een opgewekte autoriteit uit, alsof ze precies wist hoe ze mensen en situaties naar haar hand moest zetten.

Haar redder verscheen uit zijn woonboot en bleef staan toen hij de vrouw zag aankomen. De spullen in zijn armen deden vermoeden dat hij zich voorbereidde op een tactische terugtocht in plaats van de simpele overhandiging van droge kleren en koffie.

‘Ah, Luke, ik wilde me net voorstellen aan je nieuwe en héél knappe buurvrouw,’ zei de vrouw met een knipoog.

Luke wierp de vrouw een vermoeide blik toe die deed vermoeden dat dit niet de eerste hinderlaag was waar ze hem in probeerde te lokken.

De vrouw wendde zich stralend tot Sophie. ‘Ik ben Mabel Sullivan, eigenaar van café Blossoms & Brew in het dorp. Hoewel ik me tegenwoordig grotendeels afzijdig houd en mijn dochter Grace het echte werk doet.’

Luke mompelde iets wat verdacht veel klonk als ‘afzijdig is een groot woord’ terwijl hij Sophie de handdoek en hoody gaf.

De thermosfles met koffie drukte hij verrassend voorzichtig in haar handen.

Mabel keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de fles.

‘Ik had al koffiegezet,’ bromde hij op een toon die elke vorm van commentaar bij voorbaat de kop indrukte. Maar toen Sophies handen, die nog steeds trilden, met de dop worstelden, nam hij de fles zonder iets te zeggen van haar over, draaide hem open en schonk een dampend kopje voor haar in.

Verdorie, hij is echt leuk.

Sophie schudde haar hoofd in een poging die gedachte te laten verdwijnen en nam snel een slok van haar koffie.

Hij smaakte perfect. Sterk en heet, met een vleugje van iets waarvan ze vermoedde dat het kaneel was. ‘Bedankt,’ zei ze tegen Luke. ‘Precies wat een verzopen rat nodig had.’

Hij knikte en keek op zijn horloge. Ze hield hem duidelijk op, maar toch bleef hij staan. Ze zette de fles neer en trok de hoody aan, waardoor ze ineens gehuld werd in een onverwacht bedwelmende geur: zilte lucht, cederhout en een vleugje van iets zwaarders, als rook van een kampvuur in de verte. Ze zag dat Mabel nieuwsgierig naar haar keek en glimlachte naar de oudere vrouw.

‘Leuk je te ontmoeten, Mabel. Ik kan niet wachten om het café te bezoeken. Ik vind de naam echt fantastisch!’

Mabel klapte in haar handen. ‘O, hoor dat Engelse accent nu eens!’ riep ze uit. Haar staalgrijze krullen bewogen enthousiast mee met elke levendige beweging. ‘Mijn Grace zal je geweldig vinden; ze is een beetje een anglofiel. Maar arme schat, je bent helemaal doorweekt.’ Haar ogen twinkelden terwijl ze naar het meer keek. ‘De meeste mensen wachten tot de zomer voor een duik.’

Sophie lachte; ze voelde zich meteen op haar gemak door Mabels moederlijke enthousiasme. ‘Het is niet hoe ik mijn grootse entree had gepland, maar de steiger had andere plannen.’ Ze wees naar de gebroken steigerplank die haar had verraden. ‘Al is het wel een originele manier om mijn burens te leren kennen.’

‘En wat een buurman om als eerste te ontmoeten,’ zei Mabel met een veelbetekenende blik naar Luke, die zeer ijverig deed alsof hij naar een vogel keek die in het meer dook. ‘De familie van Luke is al generaties lang de onofficiële beheerder van Solace Lake. En zoals mijn grootmoeder altijd zei: alles gebeurt met een reden.’

Sophie voelde dat haar wangen warm werden, en dat kwam niet alleen door de koffie. Ze herkende de blik in Mabels ogen – haar moeder had dezelfde blik in haar ogen gehad als ze haar wilde koppelen aan de neef van een vriendin. Blijkbaar gebeurde kleinstedelijke koppelarij overal. Maar dat Sophie vrijgezel en Luke belachelijk aantrekkelijk was, betekende niet dat het hele dorp cupido hoefde te spelen. Ze was hier niet voor een *meet-cute*, maar om te bewijzen dat ze risico’s kon nemen die niets met mannen te maken hadden. Zelfs niet de knorrige, belachelijk knappe types.

‘Over het meer gesproken...’ Mabel ging samenzweerderig zachter praten, ‘houd maar een oogje op Maple Island na zons-
ondergang. Er zijn daar de laatste tijd... vreemde dingen gezien. Het hele dorp heeft het erover.’

Sophie keek naar het kleine eiland midden in het meer, dat uit het water oprees als een vergeten relikwie; de randen waren een wirwar van knoestige dennen en puntige rotsen, en in het midden stond een stenen gebouw, compleet met schoorsteen.

Luke rolde met zijn ogen.

‘Wat voor dingen?’ vroeg Sophie, meteen geïntrigeerd. Als er iets was wat haar kon afleiden van haar natte kleren en heel aantrekkelijke buurman, was het een goed mysterie. Ze had tijdens het forenzen in Londen talloze uren naar truecrime- en mysterypodcasts geluisterd. Haar ex zei altijd dat haar verbeelding overuren draaide, maar Sophie beschouwde het liever als een open geest voor de raadsels van het leven.

‘Vreemde lichtjes die tussen de bomen bewogen,’ zei Mabel, duidelijk opgetogen dat ze iemand had gevonden die ook dol was op mysteries. ‘Zelfs de gasten van het hotel hebben ze gezien.’

‘Is er hier een hotel?’ vroeg Sophie.

Mabel knikte. ‘De Maple Inn bestaat al meer dan een eeuw. Eerst dachten we dat het de reflecties van de auto’s waren op de heuvels aan de andere kant van het meer, zoals iemand blijft volhouden.’ Ze wierp Luke een veelbetekenende blik toe. ‘Maar er gaan allerlei geruchten de ronde. Elle van het museum zweert dat het smokkelaars zijn die onderwaterdrones gebruiken. Grace is ervan overtuigd dat iemand giftig afval in het meer dumpst, waardoor de vissen gloeien. En je wilt niet weten wat de breiclub denkt na hun truecrimepodcastmarathon.’

‘Het heet maanlicht,’ mompelde Luke. ‘Het bestaat al sinds het begin der tijden.’

‘Maanlicht beweegt niet tussen de bomen door,’ wierp Mabel tegen. ‘En het duikt al helemaal niet onder water.’

Tallose mogelijkheden schoten door Sophies hoofd. ‘Dit is precies zoals die zaak waarover ik gelezen heb! Vreemde lichtjes in een Schots meer bleken duikers te zijn die gestolen antiek in onderwatergrotten hadden gevonden. De politie dacht eerst dat het om drugs ging, maar nee, dieven gebruikten de grotten als opslagplaats voor hun buit.’

‘Er zijn hier geen onderwatergrotten,’ zei Luke met nog een diepe zucht.

Sophie negeerde hem. ‘Heeft iemand wildcamera’s? O, onderwatercamera’s zouden ook geweldig zijn. Dan kunnen we ze op verschillende dieptes plaatsen en de bewegingspatronen in kaart brengen...’

Luke maakte een geluid dat klonk als een kruising tussen een kreun en een zucht.

‘O!’ Mabel klapte in haar handen. ‘Dat is een briljant idee! Luke heeft allerlei geavanceerde apparatuur voor zijn rondvaartbedrijf. En had je niet net nieuwe onderwaterlampen gekocht voor nachtelijke vistochten?’

‘Geen sprake van,’ zei Luke resoluut. ‘Absoluut niet.’

‘Maar denk er eens over na,’ hield Sophie vol. ‘Als het niets blijkt te zijn, heb je in elk geval bewijs dat het gewoon reflecties van het maanlicht of koplampen zijn. Al zet ik mijn geld persoonlijk

in op een geheime onderzoeksfaciliteit,' voegde ze er met een knipoog aan toe.

Lukes mondhoek krulde een klein stukje omhoog.

Mabel knikte bedachtzaam. 'Het klinkt beter dan Calebs theorie over meermensen. Al zou dat wel verklaren waarom sommige lichtjes in de buurt van Lukes avondrondvaarten zijn gezien. Je hebt wel iets weg van een meerman, Luke...'

Luke schudde zijn hoofd. 'Ik ben weg,' zei hij. 'Om een kajak te repareren. Wat een écht probleem is dat dáádwerkelijk bestaat.'

Hij liep terug naar zijn woonboot, maar het ontging Sophie niet dat zijn blik net iets te lang op het eiland bleef rusten.

'Onze Luke kan werkelijk alles repareren,' zei Mabel tegen Sophie terwijl ze toekeken hoe hij wat gereedschap uit het kleine schuurtje naast zijn woonboot haalde. 'Boten, steigers, gebouwen... Zonder hem zou de helft van het dorp allang ingestort zijn. Al zou hij liever met een beer worstelen dan een compliment aannemen.'

'Stop de persen en laat de avocadotoast vallen!' riep een uitbundige stem.

Sophie draaide zich om en zag een man van in de veertig naderen. Hij was gebruind, had een stralend wit gebit en een garderobe die zo uit de catalogus van een Palm Springs-resort leek te komen. Zijn linnen overhemd stond half open, zijn zonnebril zat op zijn zorgvuldig in de war gebrachte haar en om zijn nek hing een grote turquoise ketting. 'Jij moet onze nieuwe Britse buurvrouw zijn,' zei hij toen hij bij haar stond. 'Ik ben Caleb. Caleb Hansen. Schrijver, dromer, brunchliefhebber en...'

'Parttimeonruststoker,' riep Luke.

'Bedankt voor het compliment, Kapitein Chagrijn!' riep Caleb terug. 'Ik woon aan de oostkant van het meer met mijn betere helft, Mikkél. Hij is interieurontwerper.'

Hij wees naar de overkant van het meer, waar de moderne woonboten lagen. De woonboot die hij aanwees, bestond uit glas en warmkleurig hout, met een veranda die eromheen liep en een elegante kano die aan de rand lag afgemeerd.

‘Wauw, het is schitterend,’ zei Sophie.

Ze hoorde Luke een afkeurend geluid maken.

‘Ja, hè? Al denken sommige mensen daar duidelijk anders over,’ zei Caleb terwijl hij met zijn ogen rolde. Hij kantelde zijn hoofd en nam Sophie goed in zich op. ‘Is die doorweekte-zeemeermin-in-nood-look helemaal de trend in Londen?’

‘O, absoluut.’ Sophie gooide haar natte haar theatraal over haar schouder. ‘We noemen het *wetcore*. Het is helemaal hot. De Britse *Vogue* wijdt er volgende maand een hele spread aan.’

Het ontging haar niet dat Luke een glimlach moest onderdrukken.

Caleb lachte verrukt en klapte in zijn handen. ‘O, lieverd, ik ben nu al dol op je. Maar vertel me alsjeblieft dat je niet van plan bent dit kleine diamantje ruw te laten?’ vroeg hij terwijl hij Sophies woonboot in zich opnam.

‘Ja, we zijn ontzettend benieuwd wat je ermee van plan bent,’ zei Mabel.

Sophie knipperde met haar ogen, nu al ontwapend door de uitbundige karakters van haar nieuwe burea. ‘Nou, ik dacht eraan om er een boekwinkel van te maken.’

Caleb hapte naar adem en greep naar zijn borst, alsof Sophie zojuist had aangekondigd dat ze een bedreigde diersoort ging redden. ‘Een bóékwinkel? O mijn god, dat is geweldig. De vibe heb je al: *lakeside chic meets* literair toevluchtsoord. Ik voel het helemaal.’ Hij wapperde met zijn hand voor zijn gezicht, alsof hij zichzelf koelte moest toewuiven. ‘Vertel, wat is je visie?’

Sophie aarzelde. Ze zag hoe Lukes blik kort omhoogschoot van waar hij aan het einde van zijn steiger een kajak op zijn kant zette, duidelijk niet blij met het gesprek. Eerst had ze gedacht aan iets straks en moderns, zoals Calebs woning. Maar nu ze hier was, besepte ze dat ze iets wilde wat paste bij het karakter van het meer – verweerd hout, leesnissen bij het raam, knusse hoekjes en charme. Een plek waar natte laarzen en paperbacks naast elkaar konden bestaan. Maar dat wilde ze nog even voor zichzelf houden. ‘Zodra ik het zeker weet, ben jij een van de eersten die het hoort.’

‘Wat je ook besluit,’ zei Caleb, ‘je moet echt naar mijn Woorden en Waterverfschilderijen Club komen. We praten over boeken, kunst, het leven en drama. Soms weet je niet meer wat wat is.’ Hij grijnsde zijn perfecte tanden bloot. ‘O, en je kunt mijn nieuwste roman, *A Summer of Secrets and Margaritas*, vinden op Amazon. Het is een romcom/detective die zich afspeelt in een tequilabar aan het strand. Critici – nou ja, mijn moeder – noemen het “iconisch”.’

Sophie glimlachte. ‘Het klinkt onvergetelijk.’

‘O, ik heb gehoord dat het dat inderdaad is,’ zei Luke droogjes.

Ze draaiden zich allemaal om en keken toe hoe hij met zijn hand over de onderkant van de kajak streek. Water droop van zijn vingers terwijl hij een scheur in de romp inspecteerde. Zijn T-shirt was een stukje omhooggeschoven en liet een strook gebruide, gespierde huid zien net boven de rand van zijn spijkerbroek. Sophie zag hoe de stof zich strak om zijn brede schouders spande – het resultaat van hard lichamelijk werk.

O, hemel.

Caleb en Mabel leken hetzelfde te denken, want ze waren allebei stil geworden.

Sophie rukte haar blik los. Ze had genoeg problemen, afgeleid worden door haar knappe buurman hoefde niet aan het lijstje toegevoegd te worden.

‘Ik ga mijn nieuwe woonboot maar eens bekijken,’ zei ze, plotseling zenuwachtig.

Wat als het vanbinnen een absolute nachtmerrie was? Wat als ze een verschrikkelijke fout had gemaakt?

Caleb trok een gezicht. ‘Ik weet niet zeker of het een goed idee is om daar zonder veiligheidshelm naar binnen te gaan.’

Geweldig.

‘Is het echt zo erg?’ vroeg ze hem.

‘Geen zorgen!’ zei Mabel snel. ‘Je buurman is de beste klusjesman van het dorp. Toch, Luke? Jij kunt Sophie wel helpen, nietwaar?’

‘Laat mij hier alsjeblieft buiten,’ bromde Luke, duidelijk niet bereid om te helpen.